

[Hartvig Frisch.]

der jo næsten holdt Vejret tilbage efter den Begivenhed, lod det ene Ord falde: Beklagelse. Det var jo, højtærede Minister, det Ord vi manglede, over for det, som enhver kunde erkende ikke kunde have den fjerneste militære Betydning. Det kunde kun være en Fejl, der var sket. Det drejede sig om en Færge, ikke om en Transportfærge — i saa Tilfælde kunde man have set en Mening i det —, men det var en dansk Færge med almindelige danske Rejsende i et Tal af 600. Og saa var der virkelig ikke gaaet en Flis hverken af Frihedsraadet eller den danske Frihedskamp, hvis man simpelt hen over for den danske Befolkning havde beklaget Fejltagelsen, for derved havde man erkendt, at det var ikke Vejen til at bekæmpe Tyskerne at bombe danske Færger med almindelige danske Trafikanter om Bord. Det, jeg synes er det afgørende, højtærede Minister, er en Beklagelse, simpel og ligetil og ærlig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Det har interesseret mig, at det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen efter de Angreb, som han rettede paa Rigsdagen, paa det direkte Spørgsmaal ikke vil fastholde Angrebet. Det har for saa vidt glædet mig. Hvis Ansvar for, at Kommunerne forblev internerede, skulde være Rigsdagens, maatte det ogsaa være saadan, at hvis vi ikke havde vedtaget den Lov, var Kommunerne forblevet fri. Men det ærede Medlem mener aabenbart ligesom jeg, at var det ikke sket, saa var de blot blevet ført til Tyskland.

Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal, vi drøfter, nemlig hvorvidt man vilde være gaaet ind under en frivillig Internering, vil jeg ikke misforstaa. Der forelaa for os Oplysninger . . . (*Martin Nielsen:* Fra hvem forelaa de Oplysninger?). Fra Ministeren selvfølgelig. Gennem Ministeren blev der givet os Oplysning om, at der blandt de Kommuner, der var forespurgt — jeg tør ikke sige, at det var alle Kommuner —, var en, som ikke vilde forblive frivilligt under Internering; der er altsaa ikke Tale om, at man frivilligt vilde lade sig internere, men at man frivilligt vilde forblive under Internering. Efter det oplyste var der kun det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen, som havde sagt nej. (*Martin Nielsen:* Det er positivt Løgn!).

Formanden: En saadan Ytring kan ikke passere upaataalt her i Salen.

Kristen Amby: Det er i Dag første Gang, jeg hører det, det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen nu paastod. Jeg har været Medlem af Kommunistudvalget og har adskillige Gange været oppe i Lejrene og har haft mange Samtaler med de internerede Kommuner. De forløb — og jeg tror, jeg refererer dette loyalt, ellers kan det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen jo vejlede Tinget — efter følgende Skema: De paastaar — altsaa jeg —, og det gør Rigsdagen, at naar man er gaaet med til denne Interneringslov, er det for at beskytte Landsmænd mod at blive ført til Tyskland. Det var jo ogsaa det eneste Forsvar, der overhovedet var muligt for at gaa med til den Lov, og det var naturligvis, hvad jeg fremførte som Politikernes Syn. Deroverfor blev sagt: Enten man nu kan være enig i dette eller ej, saa forstaa vi ikke, at man ikke, hvis det er Motivet, behandler vore Familier anderledes, end man gør. Det var et Standpunkt, som jeg forstod at de internerede tog, og derfor løb jeg for mit Vedkommende sammen med adskillige Medlemmer i denne Sal — jeg nævner her det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — Ministeren paa Dørene for at faa lavet disse Forhold vedrørende de interneredes Familier om, for det var naturligvis rigtigt, at i det Øjeblik Beskyttelsesgrunde og udelukkende dette var vort Motiv, maatte det staa alle klart, at man havde en Pligt til over for de Familier, der var ramt haardt, at tage paa disse Spørgsmaal paa en ganske særlig Maade. Jeg har altid ment, det var forkert, hvad man gjorde — og det har jeg aldrig lagt Skjul paa, heller ikke over for Ministeren, jeg har ogsaa skrevet det til de paagældende Ministerier —, naar man valgte Vejen om ad Socialkontorerne, selv om det efterhaanden finansielt slet ikke blev saa daarligt et Valg. Det havde været meget klogere og rigtigere at lade det gaa direkte over Udgifterne vedrørende Interneringen, saaledes at de paagældende Familier havde faaet Lov at administrere deres Penge helt og holdent selv. At man, ved Siden af selv at være interneret uden at have gjort sig skyldig i noget som helst andet end at tilhøre et politisk Parti, skulde have Beretninger hjemme fra sin Kone om, at nu skulde hun paa Socialkontoret for at bede om Støvler eller Kjole til Barnet, gjorde det jo næsten uudholdeligt at sidde. Men det vilde man ikke bøje sig for i de paagældende Ministerier, og der var ingen af os der havde